

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΥΠΟΘΕΣΗ È È **κατά της ΕΛΛΑΔΟΣ**

(Προσφυγή υπ' αριθ. 55753/00)

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

23 Ιανουαρίου 2003

Η παρούσα απόφαση θα καταστεί οριστική
υπό τις προϋποθέσεις του άρθρου 44 § 2 της Συμβάσεως.

Ενδέχεται να τύχει βελτιώσεων ως προς τη μορφή.

ΑΚΡΙΒΕΣ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ, 23-01-03

[υπογραφή:]

S. NIELSEN

Αναπληρωτής Γραμματέας του Τμήματος

Στην υπόθεση È È **κατά της Ελλάδος,**

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (πρώτο τμήμα),
συγκροτηθέν από τμήμα απαρτιζόμενο από τους δικαστές:

F. TULKENS, *Πρόεδρο,*

K.Λ. ΡΟΖΑΚΗ,

G. BONELO,

E. LEVITS,

S. ΒΟΤΟΥΧΑΡΟΒΑ,

A. ΚΟΒΛΕΡ,

E. ΣΤΕΙΝΕΡ,

και από τον S. NIELSEN, *Αναπληρωτή Γραμματέα του Τμήματος,*

Αφού διασκέφτηκε σε συμβούλιο στις 7 Μαρτίου και 19 Δεκεμβρίου 2002, Εκδίδει την ακόλουθη απόφαση, η οποία υιοθετήθηκε κατά την ως άνω τελευταία ημερομηνία:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση εισήχθη δυνάμει της (υπ' αριθ. 55753/00) προσφυγής, την οποία κατέθεσε κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας ο Έλληνας υπήκοος **È È** («ο προσφεύγων»), ο οποίος προσέφυγε ενώπιον του Δικαστηρίου στις 4 Ιανουαρίου 2000 δυνάμει του άρθρου 34 της Συμβάσεως για την Προάσπιση των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2. Ο προσφεύγων εκπροσωπείται ενώπιον του Δικαστηρίου από τη Δικηγόρο Αθηνών Ι. Κούρτοβικ. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από τους εκπροσώπους του πληρεξουσίου της, Β. Κυριαζόπουλο, Σύμβουλο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, και Ι. Μπακόπουλο, Δικαστικό Αντιπρόσωπο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Ο προσφεύγων ισχυριζόταν ότι υπήρξε υπέρβαση της «ευλόγου προθεσμίας» της διαδικασίας, την οποία εγγυάται το άρθρο 6 § 1 της Συμβάσεως.

4. Της προσφυγής επελήφθη το δεύτερο τμήμα του Δικαστηρίου (άρθρο 52 § 1 του Κανονισμού). Στο πλαίσιο αυτού, το τμήμα το οποίο ανέλαβε να εξετάσει την υπόθεση (άρθρο 27 § 1 της Συμβάσεως) συγκροτήθηκε συμφώνως προς το άρθρο 26 § 1 του Κανονισμού. Την 1^η Νοεμβρίου 2001, το Δικαστήριο μετέβαλε τη σύνθεση των τμημάτων του (άρθρο 25 § 1 του Κανονισμού). Της παρούσας προσφυγής επελήφθη το πρώτο τμήμα, όπως ανασυγκροτήθηκε (άρθρο 52 § 1).

5. Με την από 7 Μαρτίου 2002 απόφαση, το τμήμα έκανε την προσφυγή δεκτή.

6. Τόσο ο προσφεύγων όσο και η Κυβέρνηση υπέβαλαν εγγράφως παρατηρήσεις επί της ουσίας της υποθέσεως (άρθρο 59 § 1 του Κανονισμού).

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

7. Ο προσφεύγων γεννήθηκε το 1968 και διαμένει στην Αθήνα.

8. Ο προσφεύγων ολοκλήρωσε τις στρατιωτικές υποχρεώσεις του το 1990. Τον Σεπτέμβριο 1991, η διοίκηση του στρατού τον κάλεσε να παρουσιαστεί στις 29 Σεπτεμβρίου 1991 για μονοήμερη εκπαίδευση. Ο προσφεύγων δεν παρουσιάστηκε.

9. Με την από 2 Οκτωβρίου 1991 επιστολή, ο προσφεύγων εξέθεσε τους λόγους για τους οποίους αρνήθηκε να παρουσιαστεί. Επικαλείτο την αντίθεσή του προς το στρατιωτικό πνεύμα, καθώς και την απουσία νομικής διατάξεως η οποία θα τον υποχρέωνε να παρακολουθήσει την εκπαίδευση αυτή. Διευκρίνιζε ότι οι πραγματικοί εχθροί ευρίσκονταν στο κοινοβούλιο, στις τράπεζες, στα υπουργεία και στα δικαστήρια.

10. Η διοίκηση του στρατού διαβίβασε την επιστολή αυτή στη νομική υπηρεσία του στρατού. Αυτή έκρινε ότι δεν υπήρχε παραβίαση της στρατιωτικής νομοθεσίας, αλλά διαβίβασε με τη σειρά της την επιστολή στην εισαγγελία με σκοπό την ενδεχόμενη δίωξη, διότι το περιεχόμενο της επιστολής είχε κριθεί ως υβριστικό.

11. Στις 28 Φεβρουαρίου 1992, ο Εισαγγελέας Πλημμελειοδικών άσκησε δίωξη σε βάρος του προσφεύγοντος για ανυποταξία και εξύβριση του στρατού. Στις 19 Μαρτίου 1992, η δικογραφία διαβιβάστηκε στον ανακριτή.

12. Στις 10 Αυγούστου 1992, ο προσφεύγων εκλήθη να εμφανισθεί ενώπιον του Πλημμελειοδικείου Αθηνών, στη δικάσιμο της 29^{ης} Ιανουαρίου 1993.

13. Κατά την ημερομηνία αυτή, η συζήτηση ανεβλήθη για τις 29 Ιουνίου 1993 και στη συνέχεια για τις 10 Μαρτίου 1994, λόγω της συμμετοχής του

δικηγόρου του προσφεύγοντος σε απεργιακή κινητοποίηση του Δικηγορικού Συλλόγου Αθηνών, και, τέλος, για τις 5 Μαΐου 1995, λόγω κωλύματος του δικηγόρου του προσφεύγοντος.

14. Με την από 5 Μαΐου 1995 απόφαση (υπ' αριθ. 39450/1995), το Πλημμελειοδικείο διέταξε συμπληρωματική ανάκριση. Επειδή η Εισαγγελία δεν είχε καταθέσει τα έγγραφα τα οποία της είχε ζητήσει το δικαστήριο, το τελευταίο ανέβαλε εκ νέου τη συζήτηση για τις 18 Απριλίου 1996. Κατά την ημερομηνία αυτή, η συζήτηση ανεβλήθη για τις 2 Δεκεμβρίου 1996 διότι είχε λήξει το ωράριο λειτουργίας της γραμματείας του δικαστηρίου, στη συνέχεια για τις 12 Φεβρουαρίου 1997 διότι η Εισαγγελία δεν είχε ακόμα καταθέσει τα απαιτούμενα έγγραφα.

15. Στις 12 Φεβρουαρίου 1997, παρά τις αντιρρήσεις τους προσφεύγοντος, το Πλημμελειοδικείο συνεδρίασε και καταδίκασε τον προσφεύγοντα για ανυποταξία. Τον αθώωσε για την πράξη της εξυβρίσεως του στρατού, αδίκημα το οποίο είχε εν τω μεταξύ καταργηθεί με τον Νόμο 2172/1993 (απόφαση υπ' αριθ. 11687/1997).

16. Ο προσφεύγων εφείσβαλε πάραυτα την απόφαση αυτή. Η δικάσιμος ορίσθηκε για τις 2 Οκτωβρίου 1998, αλλά κατά την ημερομηνία αυτή, το Εφετείο ανέβαλε τη συζήτηση εν αναμονή της διορθώσεως της υπ' αριθ. 11687/1997 αποφάσεως, το διατακτικό της οποίας περιελάμβανε ένα σφάλμα. Στις 3 Νοεμβρίου 1998, το Εφετείο παρέπεμψε τη δικογραφία στο Πλημμελειοδικείο, το οποίο διόρθωσε την απόφασή του, στις 8 Ιανουαρίου 1999.

17. Στις 19 Απριλίου 1999, η υπόθεση συζητήθηκε ενώπιον του Εφετείου και, παρά το γεγονός ότι τα έγγραφα, τα οποία είχε ζητήσει το Πλημμελειοδικείο, δεν είχαν ακόμα κατατεθεί, το Εφετείο κήρυξε τον προσφεύγοντα ένοχο για ανυποταξία και τον καταδίκασε σε τεσσάρων μηνών φυλάκιση με αναστολή (απόφαση υπ' αριθ. 4945/1999).

18. Στις 25 Μαΐου 1999, ο προσφεύγων κατέθεσε αίτηση αναιρέσεως της αποφάσεως αυτής.

19. Στις 2 Αυγούστου 1999, ο Άρειος Πάγος αναίρεσε την απόφαση του Εφετείου (απόφαση υπ' αριθ. 1327/1999) και παρέπεμψε την υπόθεση ενώπιον του ιδίου δικαστηρίου, ενώ η δικάσιμος ορίσθηκε για τις 29 Σεπτεμβρίου 1999. Κατά την ημερομηνία αυτή, το Εφετείο ανέβαλε τη συζήτηση για την 1^η Οκτωβρίου 1999, διότι στην πόλη των Αθηνών σημειώθηκε ισχυρός σεισμός προς αντιμετώπιση των συνεπειών του οποίου υιοθετήθηκαν ειδικά μέτρα, όπως η αναβολή συζητήσεων ενώπιον των δικαστηρίων.

20. Την 1^η Οκτωβρίου 1999, το Εφετείο έπαυσε τη δίωξη σε βάρος του προσφεύγοντος λόγω παραγραφής του αδικήματος για το οποίο κατηγορείτο.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΝΟΜΟ

I. ΕΠΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΟΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΕΩΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 § ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ

21. Ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Συμβάσεως, το οποίο ορίζει τα εξής σχετικά:

«Παν πρόσωπο έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσή του εξετασθεί (...) εντός λογικής προθεσμίας υπό (...) δικαστηρίου (...), το οποίο θα αποφασίσει (...) επί του βασίμου πάσης εναντίον του κατηγορίας ποινικής φύσεως.»

22. Η Κυβέρνηση υπογραμμίζει ότι από τις 28 Φεβρουαρίου 1992, ημερομηνία κατά την οποία ασκήθηκε δίωξη σε βάρος του προσφεύγοντος, μέχρι τις 5 Μαΐου 1995, ημερομηνία κατά την οποία το Πλημμελειοδικείο εξέδωσε την απόφασή του, για τις καθυστερήσεις οι οποίες σημειώθηκαν κατά τη διαδικασία ευθύνεται αποκλειστικώς ο προσφεύγων: η διενέργεια της ανακρίσεως υπήρξε ταχεία (28 Φεβρουαρίου 1992 – 29 Οκτωβρίου 1992, αλλά για τις αναβολές συζητήσεως ενώπιον του Πλημμελειοδικείου, στις 29 Ιανουαρίου 1993, 29 Ιουνίου 1993 και 10 Μαρτίου 1994, ευθύνεται ο δικηγόρος του προσφεύγοντος ο οποίος δεν ήταν διαθέσιμος να παρασταθεί

ενώπιον του δικαστηρίου αυτού. Η Κυβέρνηση δέχεται ότι θα ήταν δυνατό να ευθύνεται για τη διάρκεια της διαδικασίας κατά τη χρονική περίοδο από 5 Μαΐου 1995 έως 12 Φεβρουαρίου 1997, όταν η συζήτηση ανεβλήθη διότι οι αρχές δεν είχαν καταθέσει τα έγγραφα τα οποία είχε ζητήσει το δικαστήριο. Εν τούτοις, θα ήταν υπερβολικό να γίνει δεκτό ότι η προθεσμία αυτή ήταν υπερβολική, λαμβανομένης υπ' όψη της σημασίας και της πολυπλοκότητας της υποθέσεως, ειδικότερα δε λόγω του αριθμού των υπό κρίση αδικημάτων. Όσον αφορά την εξέταση της υποθέσεως από το Εφετείο, δεν υπερέβη τα δύο έτη και δύο μήνες και δεν δύναται επομένως να αποτελέσει αντικείμενο κριτικής. Ομοίως, η αίτηση αναιρέσεως και η παραπομπή της υποθέσεως ενώπιον του Εφετείου εξετάσθηκαν ταχέως.

23. Ο προσφεύγων υπογραμμίζει ότι δεκατρείς δικάσιμοι ορίσθηκαν για την εξέταση της υποθέσεώς του, η συζήτηση της οποίας ανεβλήθη οκτώ φορές για διάφορους λόγους. Για μία μόνο αναβολή ευθύνεται, κατά τη δικάσιμο της 10^{ης} Μαρτίου 1994, ενώ οι αναβολές στις 29 Ιανουαρίου και 29 Ιουνίου 1993 οφείλονταν στην απεργία των δικηγόρων. Αντιθέτως, η συζήτηση ανεβλήθη αυτεπαγγέλτως πέντε φορές για λόγους οι οποίοι αφορούν την αρμοδιότητα των αρμοδίων δικαστηρίων.

A. Περίοδος η οποία πρέπει να ληφθεί υπ' όψη

24. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι η περίοδος η οποία πρέπει να ληφθεί υπ' όψη άρχισε στις 28 Φεβρουαρίου 1992, όταν ο Εισαγγελέας Πλημμελειοδικών Αθηνών άσκησε δίωξη σε βάρος του προσφεύγοντος, και έληξε την 1^η Οκτωβρίου 1999, με την απόφαση του Εφετείου Αθηνών. Διήρκεσε επομένως επτά έτη και επτά μήνες ενώπιον τεσσάρων διαφορετικών δικαστηρίων.

B. Εύλογος χαρακτήρας της διαδικασίας

25. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι η «εύλογη» διάρκεια διαδικασίας, πρέπει να εκτιμάται συναρτήσει των περιστάσεων της υποθέσεως και βάσει

των ακολούθων κριτηρίων: πολυπλοκότητα της υποθέσεως, συμπεριφορά του προσφεύγοντος και συμπεριφορά των αρμοδίων αρχών, συνέπειες της διαφοράς όσον αφορά τον ενδιαφερόμενο (βλ. ειδικότερα *Frydlender κατά της Γαλλίας* [GC], n° 30979/96, § 43 ΕΔΑΔ 2000-VII). Υπενθυμίζει επίσης ότι μόνο οι καθυστερήσεις για τις οποίες ευθύνονται οι αρμόδιες δικαστικές αρχές δύνανται να οδηγήσουν στη διαπίστωση υπερβάσεως της ευλόγου προθεσμίας, η οποία αντίκειται προς τη Σύμβαση. Επίσης, για τις καθυστερήσεις οι οποίες σημειώνονται στο πλαίσιο διαδικασίας εξαιτίας απεργίας δικηγόρων, δεν θα ήταν δυνατό να ευθύνεται το Δημόσιο (*Παφίτης και λοιποί κατά της Ελλάδος*, απόφαση από 26 Φεβρουαρίου 1998, *Συλλογή Αποφάσεων* 1998-I, §§ 93 και 96).

26. Εν τούτοις, το Δικαστήριο σημειώνει ότι στις 29 Ιουνίου 1993, το Πλημμελειοδικείο ανέβαλε τη συζήτηση για τις 10 Μαρτίου 1994 και κατά την ημερομηνία αυτή εκ νέου για τις 5 Μαΐου 1995. Πράγματι, η πρώτη αναβολή οφειλόταν στην απεργία των δικηγόρων και η δεύτερη σε κώλυμα του δικηγόρου του προσφεύγοντος, όμως αναβολές συζητήσεως τόσο μακρές, οι οποίες αποφασίσθηκαν από το ίδιο το δικαστήριο, δεν θα ηδύναντο να θεωρηθούν εύλογες κατά το άρθρο 6 § 1. Επίσης, από τις 5 Μαΐου 1995 έως τις 12 Φεβρουαρίου 1997, η συζήτηση ανεβλήθη εκ νέου τέσσερις φορές για λόγους οι οποίοι αφορούν τη συμπεριφορά των αρχών, ήτοι η παράλειψη της Εισαγγελίας να καταθέσει τα έγγραφα τα οποία είχε ζητήσει το δικαστήριο και το ωράριο λειτουργίας της γραμματείας του δικαστηρίου.

27. Επισημαίνοντας ότι η κύρια καθυστέρηση, για την οποία ευθύνονται οι δικαστικές αρχές, τοποθετείται σε επίπεδο πλημμελειοδικείου, το Δικαστήριο σημειώνει επίσης ότι από τις 12 Φεβρουαρίου 1997, ημερομηνία κατά την οποία ο προσφεύγων κατέθεσε έφεση, έως τις 19 Απριλίου 1999, ημερομηνία της συζητήσεως ενώπιον του Εφετείου, παρήλθαν δύο έτη.

28. Υπό το πρίσμα των κριτηρίων τα οποία έχουν θεσπισθεί από τη νομολογία και λαμβανομένου υπ' όψη του συνόλου των περιστάσεων της

υποθέσεως, το Δικαστήριο εκτιμά ότι η διάρκεια της υπό κρίση διαδικασίας είναι υπερβολική και δεν πληροί την προϋπόθεση της ευλόγου προθεσμίας. Επομένως, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Συμβάσεως.

II. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ

29. Το άρθρο 41 της Συμβάσεως ορίζει ότι:

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Συμβάσεως ή των Πρωτοκόλλων αυτής, και εάν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλομένου Μέρους δεν επιτρέπει ειμή την ατελή επανόρθωση των συνεπειών της παραβιάσεως αυτής, το Δικαστήριο χορηγεί, εν ανάγκη, στο αδικηθέν μέρος δικαία ικανοποίηση.»

A. Ζημία

30. Για υλική ζημία, ο προσφεύγων ζητά τα ημερομίσθια τα οποία απώλεσε επειδή ήταν υποχρεωμένος να παρίσταται κατά τις δικάσιμους, και τα οποία υπολογίζει σε 400 ευρώ (EUR), ήτοι 10 000 δραχμές ημερησίως. Για ηθική βλάβη, ζητά 30 000 ευρώ.

31. Το Δικαστήριο απορρίπτει το αίτημα του προσφεύγοντος όσον αφορά την υλική ζημία. Αντιθέτως, εκτιμά ότι ο προσφεύγων υπέστη ηθική βλάβη λόγω της μακράς διάρκειας της διαδικασίας. Αποφαινόμενο κατά δικαία κρίση, επιδικάζει στον προσφεύγοντα το ποσό των 4 500 ευρώ για τον λόγο αυτό.

B. Έξοδα και δικαστική δαπάνη

32. Για έξοδα και δικαστική δαπάνη ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων, ο προσφεύγων ζητά 5 500 ευρώ και για έξοδα και δικαστική δαπάνη ενώπιον του Δικαστηρίου 5 000 ευρώ.

33. Η Κυβέρνηση εκτιμά ότι συνολικό ποσό 6 000 ευρώ θα αποτελούσε επαρκή δικαία ικανοποίηση.

34. Συμφώνως προς την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, προϋπόθεση για την επιδίκαση εξόδων και δικαστικής δαπάνης κατά το άρθρο 41, είναι να έχει αποδειχθεί ότι όντως πραγματοποιήθηκαν, ότι ήταν αναγκαία και ότι το ύψος τους είναι εύλογο (*Ιατρίδης κατά της Ελλάδος* (δικαία ικανοποίηση) [GC], n° 31107/96, § 54, μη δημοσιευθείσα). Το Δικαστήριο εκτιμά επίσης ότι η διάρκεια της διαδικασίας αύξησε κατά τι τα σχετικά έξοδα του προσφεύγοντος. Επίσης, ο προσφεύγων δικαιώθηκε ενώπιον του Δικαστηρίου (*Σακελλαρόπουλος κατά της Ελλάδος*, n° 46806/99, 11 Απριλίου 2002, μη δημοσιευθείσα).

Αποφαινόμενο κατά δικαία κρίση και βάσει των ως άνω κριτηρίων, το Δικαστήριο επιδικάζει στον προσφεύγοντα 2 000 ευρώ για έξοδα και δικαστική δαπάνη.

Γ. Τόκοι υπερημερίας

35. Το Δικαστήριο κρίνει ότι θα πρέπει να υπολογισθεί το ποσό των τόκων υπερημερίας βάσει του επιτοκίου διευκολύνσεως οριακής δανειοδοτήσεως της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τραπέζης, προσαυξανόμενου κατά τρεις ποσοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΑ,

1. *Κρίνει* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Συμβάσεως.

2. *Κρίνει* ότι

α) το εναγόμενο Κράτος υποχρεούται να καταβάλει στον προσφεύγοντα, εντός τριών μηνών από της ημερομηνίας κατά την οποία η απόφαση θα καταστεί οριστική συμφώνως προς το άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης, τα ακόλουθα ποσά:

- i. 4 500 ευρώ (τέσσερις χιλιάδες πεντάκοσια ευρώ) για ηθική βλάβη,
- ii. 2 000 ευρώ (δύο χιλιάδες ευρώ) για έξοδα και δικαστική δαπάνη,

iii. οιοδήποτε ποσό είναι δυνατό να οφείλεται για τόκο επί των εν λόγω ποσών,

β) από της εκπνοής της εν λόγω προθεσμίας και μέχρι της καταβολής, τα ποσά αυτά θα προσαυξάνονται με απλό τόκο ίσο προς εκείνο της διευκόλυνσεως οριακής δανειοδοτήσεως της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τραπέζης, ο οποίος θα ισχύει εκείνη την περίοδο, προσαυξημένος κατά τρεις ποσοστιαίες μονάδες.

3. *Απορρίπτει* το αίτημα δικαίας ικανοποίησης ως προς τα υπόλοιπα ποσά.

Συντάχθηκε στη Γαλλική, στη συνέχεια κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 23 Ιανουαρίου 2003 κατ' εφαρμογή του άρθρου 77 §§ 2 και 3 του Κανονισμού.

[υπογραφή]

Søren NIELSEN

Αναπληρωτής Γραμματέας

[υπογραφή]

Françoise TULKENS

Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση από το συνημμένο υπηρεσιακό έγγραφο στη Γαλλική γλώσσα.

Η ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΡΙΑ

ΜΑΡΙΑ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ